

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości G. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Najwyższego oraz S. S.A. w W.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od Syndyka Masy Upadłości "G." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa oraz S. Spółki Akcyjnej w W. kwoty po 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zdaniem skarżącej spółki, w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące wykładni art. 417 § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 zdanie 1 k.c. oraz w zw. z art. 424^{1b} k.p.c. i art. 424^{1a} § 1 k.p.c., a zatem kształtujących uprawnienie strony do żądania odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem. Przedstawione zagadnienie prawne dotyczy oceny, czy na gruncie powyższej regulacji prawnej dopuszczalne jest dochodzenie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem przez Sąd Najwyższy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia

rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie odpowiadają powyżej wskazanym wymogom. Wymaga podkreślenia, że według art. 424^{1a} § 2 k.p.c. orzeczenie Sądu Najwyższego wydane po rozpoznaniu skargi kasacyjnej pełni rolę prejudykatu uprawniającego dochodzenie odszkodowania na podstawie art. 417¹ § 2 KC, podobnie jak wyrok uwzględniający skargę o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 328/12, OSNC-ZD 2014 z. C poz. 56).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.